

ORZECZENIE
GLÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 1 września 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Tomasz Słaboszowski (spr.)</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Jacek Najfeld</i>
	<i>Członek GKO:</i>	<i>Władysław Budzeń</i>
Protokolant:		<i>Bartosz Gluszko</i>

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Jacka Krawczyka, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 1 września 2014 r., odwołania Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Lublinie z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt: RIO-52/DFP-35/2013, którym uznano Obwinionego (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w:

1) w art. 18 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegającego na wykazaniu w sprawozdaniach Rb-N „Kwartalne sprawozdanie o stanie należności oraz wybranych aktywów finansowych” według stanu na koniec IV kwartału 2011 r., sporządzonych 31 stycznia 2012 r. odrębnie dla jednostki budżetowej Urząd Gminy oraz dla organu, danych niezgodnych z danymi ewidencji księgowej, przez zaniżenie wysokości pozostałych należności (w wierszu N5) - łącznie o kwotę 834.077,35 zł, czym naruszył przepisy § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. Nr 43, poz. 247) w związku z § 13 ust. 1 pkt 6 „Instrukcji sporządzania sprawozdań”, stanowiącej załącznik Nr 9 do tego rozporządzenia;

2) w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (w dacie popełnienia czynu - w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy), polegającego na udzieleniu 11 października 2011 r. dwóch zamówień publicznych na wykonanie projektów budowlano-wykonawczych ciągu pieszego i pieszo-jezdnego w pasie drogi krajowej nr 12 - o łącznej wartości 76.250,00zł netto, stanowiącej równowartość 19.861,94 euro - temu samemu wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, mimo że wartość tych usług przekraczała równowartość 14.000 euro, czym naruszył przepisy art. 44 ust. 4 i art. 254 pkt 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.) oraz przepisy art. 7 ust. 3 i art. 10 w związku z art. 4

pkt 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 907 ze zm.).

Obwinionemu wymierzono karę upomnienia oraz obciążono obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania w wysokości 308,08 zł;

I. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 i 2a ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) zwanej dalej ustawą uchyła zaskarżone orzeczenie w całości;

II. na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 w związku z art. 24 ust. 1 ustawy uniewinnia Obwinionego w zakresie naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy;

III. na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 7 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy umarza postępowanie w pozostałym zakresie dotyczącym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 18 pkt. 2 ustawy;

IV. na podstawie 167 ust. 2 ustawy koszty ponosi Skarb Państwa.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 20 lutego 2014 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Lublinie (dalej zwana RKO) uznała (...) – Wójta Gminy (...) odpowiedzialnym za zawinione naruszenie dyscypliny finansów publicznych:

1) określone w art. 18 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (zwanej dalej ustawą) polegające na wykazaniu w sprawozdaniach Rb-N „Kwartalne sprawozdania o stanie należności oraz wybranych aktywów finansowych” według stanu na koniec IV kwartału 2011 r. sporządzonych 31 stycznia 2012 r. odrębnie dla jednostki budżetowej Urząd Gminy oraz dla organu, danych niezgodnych z danymi ewidencji księgowej, przez zaniżenie wysokości pozostałych należności (w wierszu N5) – łącznie o kwotę 834.077,35 zł, czym naruszył przepisy § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów

publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. nr 43, poz. 247) w związku z § 13 ust. 1 pkt 6 „Instrukcji sporządzania sprawozdań”, stanowiących załącznik Nr 9 do tego rozporządzenia;

2) określone w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy (w dacie popełnienia czynu – art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy), polegające na udzieleniu 11 października 2011 r. dwóch zamówień publicznych na wykonanie projektów budowlano-wykonawczych ciągu pieszego i pieszo-jezdnego w pasie drogi krajowej nr 12 – o łącznej wartości 76.250,00 zł netto, stanowiącej równowartość 19.861,94 euro – temu samemu wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, mimo że wartość tych usług przekraczała równowartość 14.000 euro, czym naruszył przepisy art. 44 ust. 4 i art. 254 pkt 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.) oraz przepisy art. 7 ust. 3 i art. 10 w związku z art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 907 ze zm.).

W konsekwencji RKO wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia oraz obciążyła Go kosztami postępowania w wysokości 308,08 zł.

Pismem z dnia 10 marca 2014 r. Obwiniony (...) wniósł odwołanie, którym zarzucił orzeczeniu I instancji naruszenia:

1) art. 18 pkt 2 ustawy, gdyż opisany we wniosku o ukaranie fakt wykazania w sprawozdaniu RB-N za 2011 r. danych niezgodnie z danymi zawartymi w ewidencji księgowej nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych, gdyż:

a) sprawozdanie z wykonania procesów gromadzenia środków publicznych i ich rozdysponowywania nie podlega rygorom ustawy,

b) w sprawozdaniu wykazano dane niezgodne z ewidencją księgową z tym, że w sprawozdaniu nie ujęto wszystkich należności wynikających z kont zespołu 2, a wykazanych w innym sprawozdaniu, tj. Rb-27S;

2) art. 4 ust. 1 pkt 2 oraz art. 19 ust. 1 ustawy w związku z przypisaniem kierownikowi jednostki odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w sytuacji opisanej w pkt 1, gdy wykładnia celowościowa i logiczna 4 § ust. 1 oraz § 6 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. nr 43, poz. 247) nie wskazuje, że sprawozdania jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych ma osobiście sporządzać m. in. przewodniczący jednostki samorządu terytorialnego;

3) art. 4 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 19 ust. 1 ustawy w związku z przypisaniem kierownikowi jednostki odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych za udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, w sytuacji gdy zamówienie to udzielono wskutek niewypełnienia przez pracownika obowiązku w zakresie obowiązujących i ustalonych w jednostce procedur kontroli zarządczej w części dotyczącej ustalania wartości zamówienia, a więc czynu o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy i poprzedzającego udzielenie zamówienia. Obwiniony zaznaczył, że w dacie popełnienia czynu stanowiącego naruszenie dyscypliny finansów publicznych - o ile w ogóle dopuszczono w tym przypadku do naruszenia dyscypliny finansów publicznych – naruszeniem dyscypliny finansów publicznych było dopuszczenie przez kierownika jednostki do popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych, w przypadku udzielenia zamówienia wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o finansach publicznych wskutek zaniedbania lub niewypełnienia obowiązków w zakresie kontroli zarządczej (art. 17 ust. 1 pkt 1 i art. 17 ust. 7 ustawy – Prawo zamówień publicznych);

4) art. 4 ust. 8 oraz art. 32 ust. 2 i ust. 4 ustawy Prawo zamówień publicznych, poprzez uznanie, że dwa rodzaje zamówienia (inny rodzaj dokumentacji i odrębność miejsca którego

dotyczy), o wartości każdego poniżej wyrażonej w złotych równowartości 14.000 euro ma stanowić jeden przedmiot z zamówienia.

W dalszej części odwołania Obwiniony przywołał orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (zwanej dalej GKO) wskazujące, że przedmiotowe sprawozdanie RB-N „Kwartalne sprawozdanie o stanie należności oraz wybranych aktywów finansowych” nie są sprawozdaniem budżetowym. Dodatkowym argumentem przemawiającym za tym, że sprawozdania te nie podlegają przepisom ustawy są zapisy § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych, podstawą sporządzenia sprawozdań są: ewidencja księgową jednostki, sprawozdania lub inne wiarygodne dokumenty poświadczające istnienie danego zobowiązania lub należności, czyli wiarygodne dokumenty inne niż dowody księgowe. Tym samym postanowienia art. 18 pkt. 2 ustawy wyklucza odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w przypadku, gdy wszystkie dane w sprawozdaniu wykazane zostały zgodnie z ewidencją księgową, lecz pominięte w nim zostałyby należności i (lub) zobowiązania wynikające z innych wiarygodnych dokumentów. Odwołujący wskazał, że organ kontrolny nie kwestionował zgodności danych, lecz uznał, że w sprawozdaniu nie ujęto wszystkich należności, wyszczególnionych na wszystkich kontach zespołu 2, które powinny być w nim uwzględnione. Tym samym prawidłowo sformułowany zarzut polegałby na niewykazaniu w sprawozdaniu wszystkich należności, z czym należy się zgodzić, lecz czyn ten nie stanowiłby naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Odmienną kwestią podniesioną w odwołaniu jest zagadnienie wskazania osoby odpowiedzialnej za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Przywołując orzeczenie GKO Obwiniony podniósł, że zdaniem GKO „Odpowiedzialność z art. 18 pkt 2 ustawy może dotyczyć wyłącznie osób bezpośrednio odpowiedzialnych za wykazanie w sprawozdaniu danych niezgodnych z ewidencją księgową. Dane w sprawozdaniu wykazać może jedynie osoba to sprawozdanie sporządzająca”. W tym wypadku sformułowane „wykazanie” może dotyczyć tylko i wyłącznie osób sporządzających fizycznie sprawozdanie na podstawie ksiąg rachunkowych i innych dokumentów. Z ustnych wyjaśnień złożonych przez Główną księgową Urzędu Gminy (...) jak i Skarbnika wynikało, że niewykazanie tych należności było następstwem ich interpretacji nowego wówczas rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych. Jest to okoliczność, która może przesądzić o znikomej szkodliwości czynu dla finansów publicznych. Ponadto Obwiniony podniósł, iż zakładając ogólną zasadę odpowiedzialności kierownika jednostki za jej sprawozdawczość, w indywidualnych przypadkach nie jest możliwe przypisanie mu winy i zdaniem (...) należy to odnieść do sytuacji wprowadzania nowych obowiązków sprawozdawczych.

Składający odwołanie uważa, że zarzut naruszenia dyscypliny finansów publicznych wskutek udzielenia zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, w świetle przedstawionego stanu faktycznego i prawnego jest wtórny wobec wcześniejszego naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy. Przepis ten stanowi, że naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niezgodne z przepisami o zamówieniach publicznych ustalanie wartości zamówienia publicznego lub jego części, jeżeli miało to wpływ na zastosowanie przepisów o zamówieniach publicznych. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją – o ile ona wystąpiła - ustalenia wartości zamówienia publicznego lub jego części, która miała wpływ na obowiązek stosowania przepisów o zamówieniach publicznych. Zatem w tym wypadku odpowiedzialność kierownika jednostki byłaby uzależniona od udowodnienia, że danego pierwotnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych nie doszłoby gdyby zostały wykonane prawidłowo obowiązki w zakresie kontroli

zarządczej. W konsekwencji, w sposób istotny zmienia się podmiot odpowiedzialny za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W pierwszym przypadku byłby to podmiot zawierający umowę z wykonawcą, a w drugim przypadku podmiotem tym byłby podmiot dokonujący ustalenia wartości zamówienia publicznego, którym nie zawsze jest osoba zawierająca umowę. Obwiniony wskazał, że wydane zostało zarządzenie Nr 20/2011 Wójta Gminy (...) z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie procedur udzielania zamówień publicznych, do których mają zastosowanie przepisy ustawy Prawo zamówień publicznych. Wynika z niego, że na pracowniku merytorycznie odpowiedzialnym za realizację wydatku ciąży obowiązek złożenia wniosku. Wniosek w powyższej sprawie nie został złożony, co oznacza, że w myśl cytowanego przepisu pracownik merytorycznie odpowiedzialny uznał, iż wymienione postępowania są odrębne i nie należy stosować do nich ustawy Prawo zamówień publicznych. Tym samym winien on uwzględnić fakt, czy dokonując zamówień nie dokonuje on podziału zamówienia na części i czy w sposób prawidłowy ustalił jego wartość szacunkową, od której uzależniony jest wybór trybu postępowania.

Nie można, więc podzielić poglądu, że za czyny wynikające z art. 18 pkt 2 oraz art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy odpowiada kierownik jednostki, gdyż wchodzi tu w rachubę art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy kształtujący odpowiedzialność pracowników. Procedury kontroli zarządczej nie zostały wprowadzone w Urzędzie Gminy (...) w celu scedowania na pracowników odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Jako kierownik jednostki Obwiniony zdawał sobie sprawę, że nie jest możliwe posiadanie szczegółowej wiedzy w zakresie każdej sprawy będącej przedmiotem działalności jednostki samorządu terytorialnego, stąd uznał za celowe wprowadzenie, wcześniej procedur kontroli finansowej, a obecnie procedur kontroli zarządczej. Stwierdzone przypadki naruszenia dyscypliny finansów publicznych – o ile faktycznie miały miejsce – nie deprecjonują znaczenia i roli kontroli zarządczej, wskazują natomiast na to, że sporadycznie mogą istnieć rozbieżności w ocenie prawnej konkretnych zdarzeń przez pracowników Urzędu, a instytucjami kontrolnymi.

W związku z powyższym Obwiniony wniosł jak na wstępie.

Na dzień 1 września 2014 r. została wyznaczona rozprawa przed GKO, na którą nie stawił się (...), prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy. Stawił się Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Jacek Krawczyk. W wyniku rozpoznania sprawy w II instancji strona oskarżycielska wniosła o uniewinnienie lub umorzenie postępowania w odniesieniu do drugiego zarzutu. Ponadto wniosła o utrzymanie w mocy orzeczenia RKO, w zakresie pierwszego zarzutu oraz wymierzonej kary.

Biorąc powyższe pod uwagę GKO zważyła, co następuje.

Orzeczenie I instancji nie może ostać się w obrocie prawnym.

Po pierwsze w zakresie naruszenia określonego w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy (w dacie popełnienia czynu – art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy), z uwagi na nowelizację art. 4 pkt 8 ustawy Prawo zamówień publicznych, którą z dniem 16 kwietnia 2014 r. podwyższono limit wydatków nie objętych przepisami ustawy Prawo zamówień publicznych do 30.000 euro, należy stwierdzić, iż czynu nie popełniono. Stosownie bowiem do art. 24 ust. 1 ustawy, który w pierwszej kolejności nakazuje stosowanie ustawy z chwili orzekania, należy ocenić działanie Obwinionego za legalne w takim znaczeniu, że zamówienie publiczne o łącznej wartości 76.250,00 zł netto, stanowiącej równowartość 19.861,94 euro nie podlega w myśl obecnie obowiązujących przepisów, ustawie Prawo zamówień publicznych. Tym samym nie jest obecnie dopuszczalne przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny Finansów publicznych za ten czyn. Powyższy wniosek jest zgodny z utrwalonym orzecznictwem GKO, jak również z końcowym wnioskiem strony oskarżycielskiej wyrażonym na rozprawie.

Po drugie Obwiniony (...) niewątpliwie dopuścił się, zakwalifikowanego stosownie do art. 18 pkt. 2 ustawy, naruszenia w sposób przedstawiony we wniosku o ukaranie oraz orzeczeniu I instancji. W tym zakresie jednak konieczne jest wzięcie pod uwagę konkretnych okoliczności faktycznych popełnionego czynu, a przede wszystkim czasu, w którym ten czyn został popełniony oraz kwestii merytorycznej niezgodności sprawozdania z wykonywania procesów gromadzenia środków publicznych i ich rozdysponowania z ewidencją księgową. Konieczne jest podniesienie, że wykonanie prawidłowo sprawozdań Rb-N „Kwartalne sprawozdania o stanie należności oraz wybranych aktywów finansowych” w trakcie 2011 i 2012 r. sporządzanych odrębnie dla jednostki budżetowej urzędu gminy oraz dla organu, wywoływało szereg wątpliwości interpretacyjnych w odniesieniu do przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. nr 43, poz. 247) oraz do § 13 ust. 1 pkt 6 „Instrukcji sporządzania sprawozdań”, stanowiących załącznik nr 9 do tego rozporządzenia. Równocześnie należy podkreślić, że zaniżenie wysokości pozostałych należności (w wierszu N5) – łącznie o kwotę 834.077,35 zł, nie powodowało automatycznie, że powyższe należności nie miały odzwierciedlenia w pozostałej sprawozdawczości i że zostały one ukryte. Również przypisanie odpowiedzialności z zakresu dyscypliny finansów publicznych (...) jako kierownikowi jednostki, aczkolwiek poprawne pod względem formalnym, wskazuje iż miał on minimalne możliwości identyfikacji zaistniałego błędu, z uwagi na charakter prawny tego błędu. Tym samym należy stwierdzić, iż samo naruszenie obowiązków jak i jego skutki nie miały dużej wagi, a naruszone obowiązki nie kształtują poważnych implikacji dla systemu finansów publicznych oraz jego ładu, co powoduje, iż właściwe w niniejszej sprawie jest zastosowanie art. 28 ustawy.

Odnosząc się argumentów (nieprzesądających o zwolnieniu Obwinionego z odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, ale podniesionych w odwołaniu, należy wskazać, że sprawozdanie RB-N za 2011 r. jest sprawozdaniem z wykonania procesów gromadzenia środków publicznych i ich rozdysponowywania oraz podlega w ocenie składu orzekającego GKO rygorom ustawy. Poprawnie też uznano, iż w przedmiotowym sprawozdaniu wykazano dane niezgodne z ewidencją księgową, bowiem w sprawozdaniu nie ujęto wszystkich należności wynikających z kont zespołu 2, a wykazywanie powyższych danych w innym sprawozdaniu nie wyklucza dochodzenia odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w powyższym zakresie. Tym samym nie można stwierdzić, aby Orzeczenie I instancji w tym zakresie naruszało prawo w chwili jego wydania. Odnosząc się do naruszenia przez Orzeczenie I instancji art. 4 ust. 1 pkt 2 oraz art. 19 ust. 1 ustawy w związku z przypisaniem kierownikowi jednostki odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w sytuacji opisanej w pkt 1, gdy wykładnia celowościowa i logiczna § 4 ust. 1 oraz § 6 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 4 marca 2010r. w sprawie sprawozdań jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych (Dz. U. nr 43, poz. 247) nie wskazuje, że sprawozdania jednostek sektora finansów publicznych w zakresie operacji finansowych ma osobiście sporządzać między innymi przewodniczący jednostki samorządu terytorialnego, należy stwierdzić, iż w związku z zaistnieniem okoliczności faktycznych stanowiących podstawę do zastosowania art. 28 ustawy, bezprzedmiotowe w powyższej sprawie stają się rozważania, czy Wójt Gminy działa jako kierownik jednostki sektora finansów publicznych, czy też jako osoba, której odrębna ustawą powierzono wykonywanie obowiązków w takiej jednostce (jednostce samorządu terytorialnego). Zawsze bowiem w tym zakresie jego odpowiedzialność znajduje uzasadnienie w obowiązującym systemie prawa i wynika ona albo z art. 4 ust. 1 pkt. 2 albo pkt. 3 ustawy. Tym samym nie można stwierdzić, aby Orzeczenie I instancji w tym zakresie jednoznacznie naruszało prawo w chwili jego wydania.

Odnosząc się do naruszenia przez Orzeczenie I instancji art. 4 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 19 ust. 1 ustawy w odniesieniu do przypisania kierownikowi jednostki sektora finansów publicznych odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych za udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, w sytuacji gdy zamówienie to udzielono wskutek niewypelnienia przez pracownika obowiązku w zakresie obowiązujących i ustalonych w jednostce procedur kontroli zarządczej w części dotyczącej ustalania wartości zamówienia, a więc czynu o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 ustawy i poprzedzającego udzielenie zamówienia, należy jednoznacznie stwierdzić, iż w świetle znowelizowanego art. 4 pkt. 8 ustawy Prawo zamówień publicznych powyższe kwestie stały się w chwili wydania niniejszego orzeczenia bezprzedmiotowe. Nie można jednak stwierdzić, iż obowiązujące w chwili wydawania orzeczenia I instancji przepisy wykluczały w tej konkretnej sprawie dochodzenie odpowiedzialności z zakresu dyscypliny finansów publicznych w oparciu o art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy. Tym samym nie można stwierdzić, aby orzeczenie I instancji w tym zakresie naruszało prawo w chwili jego wydania.

Odnosząc się do naruszenia przez orzeczenie I instancji art. 4 ust. 8 oraz art. 32 ust. 2 i ust. 4 ustawy Prawo zamówień publicznych poprzez uznanie, że dwa rodzaje zamówienia (inny rodzaj dokumentacji i odrębność miejsca którego dotyczy), o wartości każdego poniżej wyrażonej w złotych równowartości 14.000 euro ma stanowić jeden przedmiot zamówienia, należy stwierdzić, iż w świetle znowelizowanego art. 4 pkt. 8 ustawy Prawo zamówień publicznych powyższe kwestie stały się w chwili wydania niniejszego orzeczenia bezprzedmiotowe. Nie ma jednak jednoznacznych podstaw do stwierdzenia, iż w tej sprawie nie mamy do czynienia z jednym zamówieniem publicznym podzielonym na części, z uwagi na jego tożsamość przedmiotową i podmiotową. Tym samym nie można stwierdzić, aby Orzeczenie I instancji naruszało prawo w chwili jego wydania.

Biorąc powyższe pod uwagę GKO orzekła jak w sentencji.